

SCHETS VAN HET PLAATSELIJK BESTUUR

In 1794 bezetten de Fransen een groot deel van de zuidelijke Nederlanden. Bij decreet van 1 oktober 1795 van de Nationale Conventie annexeerde Frankrijk definitief het prins-bisdom Luik, de voormalige Oostenrijkse Nederlanden, het gebied door de Republiek der Verenigde Nederlanden bij het verdrag van Den Haag van 5 mei 1795 afgestaan aan de Franse Republiek en enige andere veroverde gebieden van geringere omvang. Bijna heel het grondgebied van de tegenwoordige provincie Limburg werd ondergebracht bij het département de la Meuse-Inférieure of van de Nedermaas.¹⁾

Bij de inlijving werd, tegelijk met de invoering van de departementale bestuursvorm, ter vervanging van de plaatselijke besturen, een organisatie van kantons ingevoerd, voortvloeiend uit de grondwet der Franse Republiek van 22 augustus 1795 (5 fructidor an III). Deze kantonnale organisatie ontnam aan alle plaatsen beneden de 5000 inwoners het zelfstandig bestuur; deze plaatsen konden geen eigen municipaliteit meer vormen, men plaatste hen kantonsgewijze onder een gemeenschappelijk bestuur, te weten de z.g. municipale administratie van het kanton.

De plaatsen behielden in zoverre nog een restant van hun oorspronkelijke zelfstandigheid dat ze ieder een agent municipal en adjoint konden kiezen. De gezamenlijke agenten en adjoints vormden de municipale administratie, met aan het hoofd een president die voorzitter was.

Naast of boven de municipale administratie stond in ieder kanton een vertegenwoordiger van het departementaal bestuur, de z.g. "Commissaire du directoir exécutif", die zijn instructies ontving door tussenkomst van de commissaris bij het departementaal bestuur. De commissaris van het directoir exécutif bij het